

1. maj er både er en festdag og en kampdag. 1. maj er arbejdernes internationale kampdag, og på den måde en fantastisk dag, hvor solidariteten går hele jorden rundt mellem alle arbejdende mennesker.

Solidariteten gør 1. maj til en fantastisk festdag. Og der er brug for solidaritet - der er brug for solidaritet med mennesker i nød, der flygter fra krig og sult – og der er brug for solidaritet i vores eget land, for det danske samfund udvikler sig i en helt forkert retning. Derfor er 1. maj også en kampdag.

Den danske velfærd har det ikke godt, selvom der er masser af penge i samfundet. Den danske befolkning *ønsker* en solidarisk velfærd. Den danske befolkning er langt mere optaget af at bevare velfærden end af at betale mindre i skat. Også derfor er det helt uacceptabelt, at regeringen beskærer kommunernes og regionernes økonomi - blandt andet for at give skattelettelser. Det er et politisk valg, om samfundet vil komme efter de skattesnydere, der har gemt mindst 150 milliarder kroner i skattely, eller om de mange, mange milliarder kroner, som virksomhederne skylder i skat, skal inddrives.

Foringelserne af velfærden rammer hårdt, og uligheden i samfundet vokser. I 2015 havde den rigeste procent en indkomst på 1,4 mio. kr. efter skat. De 10 procent fattigste havde i gennemsnit 90.000 kr. efter skat. Over de seneste 10 år er Danmark blevet det land, der har haft den næststørste stigning i ulighed. Kun Island har haft en større vækst i uligheden. Og i samme periode har Danmark haft den højeste stigning i andelen af fattige i de vesteuropæiske lande. Antallet af fattige er mere end fordoblet, så cirka 40.000 mennesker i Danmark defineres som fattige.

Det er ikke sådan et samfund, vi vil have! Derfor er der brug for, at vi står sammen - for velfærd – mod ulighed. Derfor er brug for, at vi er solidariske og har et stærkt sammenhold.

Fagforeningens medlemmer møder hver dag forringelser af velfærden. Vores medlemmer er vidner til, at velfærden smuldrer. Og det går hårdt ud over arbejdsmiljøet. I stedet for besparelser er der brug for tid til kvalitet – der er brug for tid og ressourcer til faglighed og omsorg. Og der er brug for anerkendelse af den kæmpe forskel FOAs medlemmer gør hver eneste dag. Også en anerkendelse, der kan mærkes på lønnen.

Besparelserne på velfærden møder heldigvis protester og modstand. Der er en bevægelse for tryghed og velfærd – ikke for skattelettelser. I vores område har LO og FTF sammen dannet "Hovedstaden for velfærd". Det faglige samarbejde "Virkelighedens Velfærd" laver et stort arbejde med at oplyse om, hvordan virkeligheden ser ud i ældreplejen, på børneområdet, på hospitalerne og andre steder. Velfærdsalliancen.dk har skabt en stor bevægelse mod regeringens milliardnedskæringer og indkalder igen til en landsdækkende aktionsdag den 10. maj, hvor der demonstreres ved mange rådhus og hospitaler landet over. Også arbejdspladserne i vores region er en del af denne bevægelse. Fagforeningen er med i alle disse bevægelser og arbejder for, at de trækker i samme retning.

Jeg vil opfordre jer alle til at møde op den 10. maj - sammen med jeres kolleger, jeres venner og familie, ja også gerne naboerne. Vi kan alle sammen være med til at gøre en forskel, hvis vi er solidariske og står sammen.

I næste måned er det 10 år siden FOAs medlemmer i ældreplejen i Horsens fik nok! De krævede med rette mere i løn – de krævede anerkendelse af deres arbejde – også en anerkendelse som kunne mærkes på lønnen. De stillede krav om tre løntrin mere. Det afviste kommunen – og så nedlagde de arbejdet. Det udløste en række sympatikonflikter mange steder i landet, også her hos os.

Strejken i Horsens og sympatikonflikterne lagde grunden til overenskomstkonflikten året efter, i 2008, hvor vi - efter flere ugers strejke i kommuner og på hospitaler - for første gang fik lønstigninger, der udtrykte anerkendelse af vores arbejde. Vi opnåede kun de resultater, fordi vi sagde fra - fordi vi stod sammen – og fordi der var en meget stor opbakning og solidaritet fra befolkningen.

Til næste år er det så 10 år siden! Og 2018 er også året, hvor vi igen skal forny de offentlige overenskomster. Jeg tænker: 10 år – det er da et jubilæum! Og et jubilæum - det skal da fejres!

Den bedste måde at fejre det på er igen at stille krav om en ordentlig løn. Der har ikke været de store lønstigninger i mange år – vores løn er stadig lav – kvindefagenes løn halter stadig meget bagefter – vores faglighed og ansvar vurderes simpelthen ikke højt nok, når der skal forhandles løn.

Overenskomsterne på det private arbejdsmarked er jo lige blevet afsluttet. Lønstigningerne er ikke noget at juble over – faktisk er de ikke meget større end sidste gang, hvor alle anerkendte, at det var et magert resultat. Det var blandt andet de små lønstigninger, der fik fagforeningens bestyrelse til at anbefale vores medlemmer at stemme nej.

I sidste uge var der en social- og sundhedsassistent, der blev interviewet i fagbladet. Hun sagde:

”Min løn burde føre til et oprør.” Jeg er enig! Kvindefagene bliver snydt, når der forhandles løn – både når der forhandles løn på arbejdspladserne, og når der forhandles overenskomster.

Nu må det være slut! Vi sagde fra og kæmpede for 10 år siden. Det kan vi helt sikkert gøre igen!

I dag skal vi feste! Lad os feste for alle de resultater, vi har opnået, fordi vi står sammen. Og lad os stå endnu mere sammen – og med endnu flere mennesker, så vi kan slås for en ordentlig velfærd i Danmark og for anerkendelse af den kæmpe indsats vores medlemmer giver hver eneste dag til velfærden i Danmark.